

Et brag af en start

Jeg burde have vidst at der var noget lidt usædvanligt ved mig da jeg som barn fandt ud af, at jeg syntes godt om den følelse jeg fik når jeg inhalerede røgen fra min knaldpistol. Lige præcis den vane holdt jeg dog ikke ved særlig længe. Krudt giver en forbandet hovedpine.

Da jeg var omkring ti år gammel, var jeg blevet en buttet knægt og var ret pubertetsagtig. Min mor og min læge besluttede at jeg skulle på slankekur og gav mig nogle "særlige" vitaminer der skulle hjælpe. Jeg måtte ikke fortælle mine venner eller lærere om vitaminerne. Jeg tabte mig, og jeg havde det meget bedre i frikvartererne. Da jeg havde tabt mig tog de vitaminerne fra mig. Jeg tog på igen, havde det knap så godt i frikvartererne, og jeg blev ved med at være kraftig et godt stykke ind i tyverne. Jeg savnede altid de vitaminer.

Grunden til at jeg fortæller om mine vægtproblemer fra teenageårene er, at jeg som barn aldrig følte, at jeg var okay som den jeg var. Jeg var besat af de drenge, der var på "A-listen". I kender typen: Holdkaptajnen, ham med det fedeste tøj, ham med den kønneste pige og topkaraktererne. Ham ville jeg være. Jeg var ret optaget af at blive den fyr. Jeg blev en kamæleon. Jeg helligede mig ideen om at være og opføre mig som drengene på "A-listen".

Jeg spekulerede ikke så meget på at finde ud af, hvem jeg var. Desuden var jeg jo tyk, jeg var ikke en stjerne. Det er ret opslidende for et barn at leve på den måde. Men det var den eneste virkelighed jeg kendte, og jeg anede ikke hvor stort et pres jeg var under, indtil presset pludselig en dag blev fjernet da jeg var omkring femten. Jeg drak mig fuld.

En kæmpe byrde forsvandt på mirakuløs vis og med øjeblikkelig virkning fra mine skuldre. Jeg var sej! Jeg så godt ud! Jeg var velbegavet og sjov! Og så blev jeg dårlig. Gud, hvor blev jeg dårlig. Jeg har altid fået forfærdelige tømmermænd, der varede flere dage. Og jeg var ikke engang fuld på den glade måde i særlig lang tid.

Efter en time eller to blev jeg som regel mut og træt. Så gik jeg i brædderne og var dårlig i et par dage. Men jeg elskede den ene gode time! Konsekvenserne var ligegyldige.

Da jeg var 16, opdagede jeg noget der skulle vise sig at forme mit liv over de næste tyve år. Jeg fandt min bedste ven, min elsker, mit formål i livet. Jeg røg en joint. Ord kunne ikke beskrive hvor godt det føltes. Det varede flere timer, og jeg blev ikke dårlig.

Jeg opførte mig som de fleste andre i et stykke tid. Hash var noget vildt. Det var ulovligt. Det var et stof. Vi røg os kun skæve ved særlige lejligheder. Du ved, hvis vi skulle til skolefest, privatfest, i biffen, til koncert. Man skulle have "anledning" til at ryge sig skæv. Jeg begyndte hurtigt at lede efter flere og flere "anledninger".

På et tidspunkt begyndte så det, jeg i dag ser som min overgang fra at opføre mig som de fleste andre til at opføre mig som en hasher. En dag var jeg på vej til skole, og jeg var anspændt over et eller andet. Jeg kan ikke rigtig huske hvad. Måske havde jeg en eksamen den dag, eller også havde jeg ikke fået lavet en opgave. Af en eller anden årsag, besluttede jeg mig for at ryge en joint på vej til skole. Det var den dag, jeg opdagede ideen om at klare hverdagen... knokleskæv. Fantastisk ide! En fremragende måde at leve på! En helt superb tilstand. Jeg kan huske at jeg tænkte, at livet bare var bedre når man var skæv. Punktum. Alt var bedre. Alt var til at klare. Presset var væk. Jeg blev bedre. Jeg blev mere kreativ, sjovere, kvikkere, mere indsigtfuld. Og hvad så om det var dyrt? Hvorfor skulle det dog ikke også være det? Det var det værd!

Jeg tog hul på min karriere som hasher. Jeg kalder det ikke for min karriere som hashafhængig, for jeg tror ikke, at jeg var hashafhængig i klassisk forstand endnu. De første par år tror jeg ikke, at jeg krydsede den udflydende grænse til afhængigheden og den ægte magtesløshed. Men krydsede den, det gjorde jeg med tiden.

Jeg boede stadig hjemme mens jeg gik i gymnasiet. Det betød at jeg stadigvæk var nødt til at begrænse mit forbrug. At ryge sig skæv var uacceptabelt for mine forældre og jeg var tvunget til rette mig efter deres regler, når jeg var hjemme. Jeg var selvfølgelig ikke særlig meget hjemme. Jeg blev student og startede på college (med fuldt legat). Men vigtigst af alt var jeg på vej til at flytte hjemmefra og klar til at flytte på kollegie!

Det var på college, at alle bremses blev sluppet. På min kollegiegang var det mest ægte bevis for et godt venskab, at man sneg sig ind på en andens værelse mens de sov og stak en tændt joint i munden på dem. Sikke en vidunderlig måde at vågne på! Mine hovedfag var i kunsten at blive skæv, pjækkeri og fester. Jeg dumpede på andet semester. Det var det legat! Nå. Jeg havde masser af fornuftige forklaringer på hvorfor det gik galt med studierne. Men inderst inde vidste jeg, at det var fordi jeg altid røg mig baskeskæv. Det indrømmede jeg aldrig overfor nogen.

Så fik jeg et arbejde. Jeg havde altid elsket musik, men havde ikke talentet til at blive musiker. Så jeg fik et job for et firma der byggede studier og kastede mig ud i en 20 år lang karriere i lydbranchen. I den branche er det intet problem at være hamrende skæv. Faktisk er man nærmest nødt til at være høj på et eller andet for at blive accepteret. Det kunne jeg godt lide.

I Liv med håb læste vi om "illusionen om funktionsdygtighed". Jeg fungerede i 20 år. Jeg fungerede ret godt. Jeg havde gode jobs. Jeg steg hurtigt i graderne. Jeg styrede virksomheder. Jeg havde min egen virksomhed i 5 år. Jeg mødte stjerner og kendisser. Mit navn stod bag på albums og i rulleteksterne på film. Jeg havde firmabil, repræsentationskonto og masser af frynsegoder. Jeg havde forhold. Jeg tog certifikat som privatpilot. Jeg var på dejlige ferier. Alt sammen meget funktionsdygtigt. Og jeg sagde til mig selv, at det gik strålende. Men jeg havde det ikke strålende og anede ikke hvorfor.

Jeg var bange for, at jeg på et eller andet plan var lidt af en sociopat. Jeg følte mig død indeni. Sociale spørgsmål der virkede vigtige for andre var fuldstændig ligegyldige for mig. Kærligheden lod aldrig til at være alt det som digtere påstod, det var. Jeg hadede også sjældent ting. Af og til kunne noget virke spændende, men ikke rigtig spændende. Jeg følte aldrig, at tingene gav mening på en tilfredsstillende måde. Jeg havde aldrig følelsen af at være "nået i mål". Jeg havde arbejde, men intet formål. Hvis nogle af de tanker begyndte at gå mig på for alvor, så røg jeg mig vind og skæv, og så forsvandt problemet i et stykke tid. Hash var min løsning på livet, IKKE mit problem!

I løbet af de 20 år af mit liv foretog jeg mig alle mulige ting som ethvert normalt mennesker ville anse for sindssyge. Første gang jeg var skæv, kørte jeg bil. Hvor mange tusinde gang har jeg ikke kørt bil, hvor jeg var baskeskæv? Og hvad med det flycertifikat? Jeg elskede at flyve, når jeg var skæv. Jeg var stolt af, at jeg kunne flyve med knæene, mens jeg rullede en joint (og igennem kraftig turbulens!).

Hvis min beholdning var lav, ville jeg gøre HVAD SOM HELST for at få fat i mere. Jeg kan slet ikke overskue hvor mange tusinde kilometer jeg har kørt for at sidde et eller andet sted i flere timer, mens en anden var inde for at købe noget. (I ved, hvis man ikke kendte pusheren, kunne man ikke komme med ind. Og personen der kendte pusheren var NØDT til at blive hængende lidt og ryge sig skæv. Det ville jo være uhøfligt bare at betale og gå!). Nogle gange købte jeg på gaden med risiko for at blive anholdt eller overfaldet. Jeg lod komplet fremmede sætte sig ind i min bil, fordi de påstod, at de kendte et sted hvor vi kunne få fat i noget. Hvor mange gange er jeg ikke blevet snydt i den slags situationer?

Min afhængighed styrede praktisk talt ALLE områder i mit liv. Mine venner, og i særdeleshed mine kærester, SKULLE ryge. Hvis jeg skulle et eller andet sted hen hvor jeg ikke kunne ryge mig skæv, blev jeg ikke særlig længe. Hvor mange ferier er jeg ikke taget hjem til mine forældre for så at tage af sted igen efter en time "for at besøge en syg ven"? Jeg har aflyst eller udskudt rejser, fordi jeg ikke kunne skaffe hash nok til hele opholdet. Jeg gik ikke til en koncert eller i biffen, hvis jeg ikke kunne ryge mig skæv. Jeg for engang vild, mens jeg fløj over New Mexico og var nødt til at kalde kontroltårnet i lufthavnen over radioen og få dem til at give mig mine koordinater, så jeg kunne finde ud af hvor jeg var. Jeg kørte aldrig længere ture uden at have en bunke joints med. Jeg kunne ikke falde i søvn uden at have røget en joint. Listen var uendelig. Resultatet var: Hvis det forhindrede mig i at ryge mig skæv, kunne det undværes.

I løbet af de 20 år anså jeg aldrig hashen for at være problemet. Som jeg sagde før, var det min løsning. Jeg så det aldrig som om jeg brugte hash som en krykke til at komme igennem livet med. I mit hoved var hash ikke en "reaktion" på noget, for jeg var jo skæv "først". Hvordan kunne det at være skæv være en reaktion på livet? Jeg var jo skæv før der skete noget i livet!

Det var først da jeg var omkring 35 år, at jeg bevidst "brugte" hash for at undgå at føle noget. Min kæreste og jeg havde boet sammen i godt 5 år, og hun besluttede sig for at gå fra mig. Jeg var knust. Jeg nægtede pure at føle den smerte i nogen som helst form. Mit forbrug gik fra enormt til kolossalt. I halvandet år lavede jeg ikke andet end at ryge og ryge og ryge, og så røg jeg noget mere. Mit liv blev grimt. Jeg trak mig ind i mit eget univers som bestod af mig, min hash, min sofa og masser af lejede videofilm. Der blev ikke gjort rent, der blev ikke ryddet op, mine regninger blev ikke betalt, og min telefon blev ikke taget. Jeg gemte mig. Jeg gemte mig på alle planer hvor det kunne lade sig gøre.

THC niveauet i min krop var nået til et åbenlyst sundhedsskadeligt niveau. Jeg begyndte at stamme. Mit ordforråd svandt ind. Jeg glemte hvem jeg havde ringet til, så snart jeg havde ringet op. Jeg røg mig så skæv, at jeg fik anfald hvor synet svigtede, og kroppen gik i kramper. Jeg røg mig faktisk så skæv, at jeg blev blind i et par sekunder ad gangen. Og som om det ikke var sindssygt nok, så kunne jeg godt lide at se mig selv i spejlet når det skete! Det er meget underligt at se sig selv blive blind! Så røg jeg lidt mere for at se om jeg kunne få det til at ske igen. I øvrigt skete det også nogle gange, at jeg blev blind, mens jeg kørte bil. Heldigvis var jeg altid på en lige vej, når det skete!

Jeg kørte 4 kredittkort i bund. Jeg købte 30 gram for 325 dollars hver femte dag og delte ikke min hash med nogen. Jeg havde en gæld på 25.000 dollars. De eneste der prøvede at ringe til mig var inkassofolk. De bliver betalt for at virke intimiderende, og jeg havde i forvejen en ret solid stofbetinget paranoia. Jeg var bange.

Jeg var havnet i et ægte dilemma. Der var to modstridende realiteter i mit liv. Den ene var at jeg dybt inde, uden nogen form for tvivl, var klar over, at jeg ikke kunne holde op med at ryge. Jeg var min afhængighed. Jeg kunne lige så meget leve uden hash, som jeg kunne leve uden ilt. Den anden (og lige så uomtvistelige) realitet var, at jeg ikke kunne fortsætte med at leve på den måde og samtidig beholde nogle af "de gode ting i livet." Alt det der typisk sker for "afhængige" var enten allerede sket (nedsat tænkeevne, isolation, paranoia) eller var ved at ske (hjemløs og fattig). Jeg havde intet håb. Jeg havde nået mit punkt for "uforståelig demoralisering." Min bund. Mit "øjeblik klarsyn".

Der var den her kvinde som jeg kendte. Jeg havde den dybeste respekt for hende. Hun stod for alt i livet, som jeg ikke var. Hun var for det meste tilfreds med sig selv og verden. Hun tog sin telefon. Hun havde en kalender og lavede ting. Hun vaskede sit tøj, lavede mad og tog opvasken. Hun smilede meget. Hun havde venner. Det sjove var at hun påstod, at hendes liv havde været totalt kaotisk, et år før jeg mødte hende. Skilsmisse, dødsfald i familien, arbejdsløs og håbløst alkoholisk. Hun sagde, at hun havde fundet et tolvtrinsprogram til helbredelse for alkoholikere, og det var vendepunktet i hendes liv. Jeg spurgte hende om de havde noget lignende for bonghoveder. Det

vidste hun ikke, men hun sagde at hun ville finde ud af det. Nogle få dage efter gav hun nummeret til MA's gratis telefonlinje.

Det sad jeg så med et stykke tid. Til sidst ringede jeg og fik at vide hvor der blev holdt et mandagsmøde. Af en eller anden årsag havde jeg det altid værst om mandagen (sikkert fordi min beholdning var i bund oven på weekenden, og fordi jeg endnu havde ikke fundet ud af hvordan jeg skulle skaffe penge til mere). En eller anden mandag aften fik jeg endelig samlet mod til at tjekke det ud. Jeg røg en joint på vej derhen. Jeg havde aldrig troet, at det skulle være min sidste joint i halvandet år.

Jeg mødte folk, der var ligesom mig selv. Jeg hørte dem fortælle min historie. Jeg hørte følelser som jeg kunne forholde mig til blive udtrykt. De folk der var til det møde formåede at dele deres erfaring, deres styrke og, vigtigst af alt, deres håb med mig.

Enhver clean afhængig har et mirakel i deres historie. For HVIS man er VIRKELIG afhængig, hvis man er blevet oprigtigt magtesløs overfor sit stof, OG man har valgt at leve uden sit stof og er clean, så MÅ der gemme sig et mirakel et eller andet sted. For mig var det efter det mandagsmøde. Jeg kørte hjem. Jeg skulle til at dreje ned ad nedkørselsrampen til motorvejen. Jeg rakte ud efter handskerummet for at tage en joint. Jeg stoppede. Jeg tænkte på mødet og de folk, jeg havde mødt der. Det er det. DET ER DÉT MIRAKEL, vi alle sammen snakker om! Det var første gang i over 20 år, at jeg havde hash, og en glimrende lejlighed til at ryge det, og LOD VÆRE!

Vores fællesskabs styrke er helt enorm. Vi kommer til vores første møde i forskellige grader af fortvivlelse med en sygdom der er løbet løbsk. Vi har ikke taget trinnene endnu. Vi har ikke en sponsor endnu. Måske har vi nogen erfaring med bøn og meditation og har alligevel oplevet, at de redskaber alene ikke har kunne løse vores problem. Den ENESTE forskel mellem at gå ind til og ud fra et møde er det som de mennesker i det lokale har delt. Igennem det delte bliver det umulige muligt. Vi kan stoppe lige dér, med erfaringen fra et enkelt møde, lidt ærlighed, et åbent sind og en smule villighed. Det er det der er miraklet! Det er derfor, at intet i MA er vigtigere end selve fællesskabet. At sikre sig at alle nykommere får mulighed for at opleve det mirakel er et ansvar, som ethvert medlem med cleantime har ansvar for. Jeg skylder MA mit liv i meget konkret forstand. MA er det mest fantastiske, der nogensinde er sket for mig.

Ligesom alle andre var jeg nødt til at få bugt med min egen bagage og forudfattede meninger om, hvad jeg var villig til at gøre og villig til at tro på. Det der gudshalløj generede mig længe. Jeg havde mange problemer med åndelighed og religion fra min barndom og teenageår. Jeg havde lagt alle de spørgsmål bag mig og havde faktisk ikke lyst til at grave dem frem igen. Den store overraskelse er at nu, flere år senere, er jeg et åndeligt menneske. Jeg tror på min forestilling om Gud. Det mest underlige ved det er, at jeg ikke har fået det gennem min egen indsats.

Hver gang jeg bevidst har prøvet at opbygge en forståelse af Gud, har jeg kun haft lidt eller ingen succes med det. Jeg oplever, at min åndelighed og gudsbevidsthed vokser som en bivirkning af, at jeg foretager mig "andre ting". Jeg tænker på at være brugbar og hjælpe en anden afhængig. Jeg prøver at leve efter de åndelige principper, som jeg har lært gennem trinnene og Traditionerne. Jeg prøver konsekvent at bruge de redskaber, jeg lærte for at opretholde og tage vare på min helbredelse. Det er de ting, jeg "prøver" at gøre. Og det sjove er, at min forståelse af Gud og mit forhold til det vokser og bliver stærkere helt af sig selv.

Da jeg havde været clean i cirka halvandet år, skete der en hel masse. Min tyve år lange karriere fik en brat afslutning, og jeg havde et andet forhold som gik fuldstændig i vasken. Jeg fandt mig selv i en tilstand af total panik. Jeg var på bistand og arbejdede sort som taxachauffør. Jeg kørte taxa fra klokken fem om eftermiddagen til klokken fem om morgenen, og det var en rigtig skidt situation for mig. Jeg var fyldt op af vrede og frygt over den karriere og det forhold jeg havde mistet. Jeg kørte taxature til pushere. Jeg kørte prostituerede rundt i byen og fungerede oven i købet som deres alfons. Jeg tilbragte timevis med at sidde i taxaen og vente midt om natten. Vente på folk der havde et liv.

Mit nye skema gjorde det "umuligt" for mig at komme til møder. Jeg var "nødt til" at droppe mine forpligtelser. Jeg var "tvunget" til at droppe en sponsee. Jeg "kunne ikke finde tiden" til at opfylde nogen af mine serviceforpligtelser. Jeg "glemte" at bede eller meditere. Med andre ord... Jeg var en afhængig uden et program. Jeg fik et tilbagefald. Pudsigt nok!

Min gamle pusher var i mellemtiden flyttet, og jeg havde ingen anden mulighed end at prøve at købe på gaden. Hash fra gaden er noget hø, så jeg tænkte at jeg ville prøve at få en bedre koger ved at blande det med noget af det der rygekocain. På under en uge gav jeg den som crackvrag for fuld udblæsning. Et par måneder senere var jeg tæt på en overdosis, og da det stod klart at jeg ikke ville dø af det, var min første tanke at bryde ind hos mine forældre for at skaffe penge til flere stoffer. DEN tanke stoppede mig. Jeg havde nået en ny bund.

Nu er jeg overbevist om, at min Højere Magt havde "planlagt" mit første halvandet års cleantime. Hvis jeg ikke havde fået den tid, den uddannelse, det første mirakel, havde jeg ikke anet hvad jeg skulle gøre. Jeg ville ikke have vidst, hvordan jeg skulle redde mit liv. Men jeg vidste det godt. Jeg fortalte nogle af mine nærmeste venner fra fællesskabet hvad der var sket. Så tog jeg til samtlige møder i mit område og fortalte det til alle andre. Igen reddede fællesskabet mig. Jeg blev mødt med og fik mere kærlighed, forståelse og støtte (og lilla mønter), end jeg nogensinde har oplevet både før eller siden. Jeg skylder MA mit liv, gange to! Mit tilbagefald viste mig, at når livet er svært, skal jeg ikke tilsidesætte programmets redskaber, men snarere bruge dem dobbelt så meget.

Livet er godt det meste af tiden. Og ligesom den kvinde jeg mødte for seks år siden, er jeg for det meste også tilfreds med mig selv og verden omkring mig. Jeg smiler meget. Jeg har nogle skønne venner. Jeg tager telefonen. Jeg har aftaler og plejer at overholde dem. Jeg har forpligtelser i MA. Jeg har et forhold til min Gud. Jeg har en samvittighed og følelsen af formål i mit liv. Det sker, at jeg opfører mig voksent. Jeg har det ret sjovt. Jeg er ikke længere død indeni. Jeg har et liv med håb.